

бригада подъ князя Николая Максимилиановича; 1 донска казашка бригада; 1 свободенъ гвардейски полуескадронъ, 1 коннопионерни отредъ и една уралска казашка сотня.

Отредътъ на генерала Гурко право изъ Румжния прѣминялъ по моста на 21 юния, и, безъ да се бави, тръгна къмъ Търново. Гурко, повиканъ изъ Петербургъ, вървѣлъ съ своя отредъ по пътя къмъ старата столица на Българското Царство. Къмъ 24 юния отредътъ, безъ да срѣщне на пътя си какво годѣ приютствие отъ войски, или отъ обржжени жители, взелъ такова расположение :

Сводната бригада завзела Сухинъ-долъ; Драгунската бригада къмъ — Михалци; Донската казашка бригада — Никюпъ; а главнитѣ сили на отряда — Батакъ.

Положителни извѣстия за турскитѣ сили въ Търново не е имала ни главната квартира, ни самъ генералъ Гурко. Благодарение на много върни български водачи и разузнавачи, началникътъ на прѣдния отредъ знаелъ положително това, че въ Търново нѣма голѣми сили. Оставало да се направи рекогносцировка и той рѣшилъ това да стане отъ западната страна на Търново още на 25 юния; на другия день той смѣталъ да удари отъ истокъ. Но не станжло за това нужда: Търново било зето безъ-надѣзби.

Генералъ Гурко тръгналъ на 25 и взелъ пътя прѣзъ Михалци, Яаларитѣ, Каябунаръ и Беляковицъ; той водялъ съ себе една драгунска бригада, единъ гвардейски полуескадронъ, 16-та конна батарея. Генералъ Гурко распоредилъ да има отзадъ си нуждната войска за подкрѣпление и помощъ, а на останялитѣ части отъ своя отредъ поржчалъ да пазятъ мѣстата си.

Щомъ прѣминялъ Каябунаръ, генералъ Гурко забѣлѣжилъ отъ върха на високата и скалиста гора, на истокъ отъ селото, турска войска, събрана на една височка поляна подъ гората. Но колко е била тѣзи турска